

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Χίλια κι' έννιάκωσα κι' ένα
κι' όλο τά συνειθισμένα.

Του Ματου δωδεκατη,
και το πρώτο μας ραχάτι.

Τριανταδυ όν επτακόσα,
του πλανηθέντος συμβάντα τόσα.

**Φα σουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νέτος σκέτος.**

- Φ.— Νάρακ σατί, βρι Περικλή, τούτέστι καλημέρα.
Π.— Ποιός είσαι σύ, Στραβάραπα, που μούλθεις είδω πέρα
και μου μιλάς 'Αραπικα;
- Φ.— Δίν με γνωρίζεις τάχα ;
ό Φα σουλή; δίν είμ' έγώ, βρι Περικλέτο χ'χα ;
Π.— Ό Φα σουλής ;
Φ.— Όλακρος ο ξυλίνας σου φίλος,
όπου τον είδ έμβρόντητον ο χρυσορράας Νείλος,
κι' είδέθη των 'Αραπιδων τάς φιλικάς προσήσεις...
για κούταξέ με πιο καλά κι' ευθής θά με γνωρίσης.
Π.— Δίν σε γνωρίζω, Φα σουλή...
Φ.— Ήλιάρησι με, κτήνος...
άκομη δίν κατάλαθεις έγώ πως είμ' εκεινος ;
Π.— Ναι, τώρα σε κατάλαθα... νάτος, εμπρός μου στέκει...
σ' έγνώρισα, σ' έγνώρισα, βρι Φα σουλή ζευζικη.
Φ.— 'Αλήθεια τόσο μ' άλλαξε της 'Αραπισς τό κλίμα,
και δύσκολα γνωρίζεται τών 'Αθηνών ή λιμα ;
Π.— Πώς έγινεις, βρι Φα σουλή ; ... δίν σε γνωρίζω πιά...
μούσανε πώς 'ταξείδιες κατά την 'Αραπιά,
μούσαν πολλοι πως πέρασες σαν νάσουν Παιγκηπούλο,
μούσαν εκει πως έτυγε να 'δης και τόν Σιμόπουλο.
Καλώς τονε κι' άμυγδαλο... καλώς τον με τά δωρα
τόσον καρό, σ' έννοτησα, δίν σε χορταίνω τώρα.
Καλώς τον τόν Αιγυπτιο, καλώς τον τόν 'Αραπη,
που κούταξε, τόν Όσιρι τήν 'Ισιδα, τόν 'Απι,
καλώς τον που μου έφερε νερό κι' από τόν Νείλο,
χρυσά στεφάνια, μαλακμα,
μα και λαχαροκαλάμα,
για να ξυλοφορτώνεται με λαχαριών ξύλο.
'Στην Αιγυπτο, 'ταξείδιες για να σε φάν ή μιλιάς;
'στην Αιγυπτο, 'ταξείδιες, σαρκιον ψωραλιον,

κι' έγώ θαρούσα πως κρυφά 'στην 'Αββακία πηγές
ν' άκούσης τήν συνέντευξιν τών δυο Βασιλείων.

Φ.— 'Ερασκίλωσα αφηγών
τους όμιλους τόν στομύλον,
κι' έπεκαθισα σιγών
εις τά νάτα των καμήλων.

Είδα τους σοφους εκεινους,
είδα κι' άνδρας Βεδουίνους.

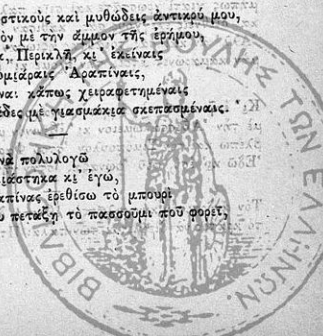
Καθισμένοι σταυροπόδι, και χουνώντας τά κεφάλια,
και τά χέρια των κτυπώντας τραγουδούσαν εάλια μιλία,
μα κούταζανε κι' έμένα και φωνάζαν «χαλια χαλια.»

Ήμπρεσάριος έπληα κουβαλώντας της Νε φ έ λ α ρ ι ς,
κι' έτριζαν νά της γνωρίσουν,
κι' 'Αραπαδες μεις τόν ήλιο περπατούσαμε μ' όμπρελιαις
από φόβο μή μαυρίσουν.

'Εγίνα σωτος Φελλάχος,
και πολήμον φαλλιον χρόνος
'στεφανώθηκα μονάχος
μή χρυσών φοινικιον κλώνους.

Κι' είδα κόσμους μυστικούς και μυθώδεις άντιμου μου,
κι' έρυσθον τόν ουρανον με τήν άμμον της έρημου,
κι' είδα, Περικλή, κι' εκειναις
της βρωμιέρας 'Αραπιναις,
που ήσαν άκομη νάκα κήπος χειραφιτημένας
είδεραν τους 'Αραπαδες με γιασμακία σκεπασμένας.

Δίγω να πολυλωγώ
τά χρεαστάκια κι' έγώ,
μήπως κάποιος 'Αραπιναις έβριστο τό μπουφι
και 'στα μούτρα μου πετάξη τό πασοφιου που φοριέ.

και με κάνει να γυρίσω με χαρά και δύο τρομαρξίαι,
για ν' ακούω τῆς Ἀθίνας τῆς ἀστείαις σαχλαμαρξίαι.

Φύσις χιόνιας κοιμημένη... γύρω μου κοιλὰς χρυσῆ,
τὴν σκιὰν ἐπεκαίθησάν τοῦ μεγάλου Ραμμεσῆ,
κί εἰς πατέρους ἐντροπῶν
ἀνεμνήσθησαν τῶν σοφῶν,
ποῦ ἴσταν Αἰγυπτον ἐπῆσαν σὺν κί ἴμενα τὸν σπουδαῖον
κί ἐπέζητησαν νὰ μάθουν τὴν σοφίαν τῶν Χαλδαίων.

Χαίρε, τῆς Αἰγύπτου γῶρα,
ποῦ τὸ κλέος σου κομμάται...
ἡ σκιά τοῦ Πυθαγόρα
ἴστας κοιλάδας σου πλανᾶται.

Ἐκάρσας τὴν δίψαν μου ἴσταν ἱερὸν τὸν Νεῖλον,
κί ἰμαζίψα τὰ δάκρυα κλαίοντων κροκοδείλων,
καὶ σὲ μτοτίλαις τὰ δάκρυα κί ἰστίπιδες τὰ φέρω
για νὰ τὰ χύνω σὺν θρηῶν μουφλουζικῶ Κουβέρῶ.

Τοὺς μάντιες ἀνεζήτησα τῆς ἱερῆς φυλῆς,
δὲν εἶδα μήτε τοὺς Ἰκσῶς, ποιμένας Βασιλεῖς,
κί ἦχος ἠκούσθη λαλιάς ὡς ψιθύρος τῶν φύλλων:
«κλάυσε τὸν δάξαν τῶν Θεῶν τὸν ἑκατοσταμπύλων,
μάτην ζητεῖ τὸν Σίσωστρον, μάτην τὸν Μενρεσθᾶ,
τὸν Ὀσριν, τὸν Ἀμμων, τὸν Σέραπιν, τὸν Φθᾶ.»

Ἡ Μέρπις ἡ περιδοῦς ἐρώτησα ποῦ κερταί
κί ἄν ὡς τὸ πάλαι, Περικλῆ, καὶ τώρα κατοικεῖται,
ἀλλὰ μ' ἐπληροφόρησαν πῶς δὲν ὑπάρχουν πλέον
αἱ δυναστεῖαι τῶν Θεῶν καὶ τῶσων Βασιλέων,
καὶ τότε ἰρώναξα κί ἰγὼ καθὼς ὁ Ναπολεὼν:
«ἐκ τῆς ὕψιστης κορυφῆς τῶν πυραμίδων τούτων
βλέπουν καὶ σένα, Φασουλλῆ, τρεῖς χιλιάδες χρόνοι,»
κί εἶδα τὸν πολυθρύλλητον τῶν σαρκωφάγων πλουτῶν,
ὅπου ἔμπροστὰ του χάνεται κί ὅποιος τὸν δ'ἄ κέρνει.

Ζητῶ τοὺς ἀστρολόγους, τοὺς γόητας, τοὺς μάγους,
ἐγγίξω μετὰ φρίκης αἰῶνων σαρκωφάγους,
τρὶς χαιρετῶ τῆς μούμιας, κί οὐδὲ στιγμὴν διαστάσας
φωναῶ πρὸς ἐκείνας:
«ὦ μούμιας τῆς Αἰγύπτου, κυττάζετε ἔμπροστὰ σας
τὴν μούμια τῆς Ἀθίνας.»

Βρε σὺς Στραβαπατάδες με μαῦρο σκυλοπέτσι,
γιατί με βλέπετ' ἔτσι;
μῆπως γιατί χρυσάτε καὶ σὺς, παληο-Φελλάχοι,
καὶ διεβίετε ἐλιγγῶς σὰς καθίσαν στὴ ράχη;
Ἄλλ' ἂν καὶ σὰς τοιαύτης ἤξιωσαν τιμῆς,
μὴν καμαρώνετ' ἔτσι, τὴν ἴχμε κί ἴμετς.

Κί ἐνῶ κατὰ τὴν ἔρημον μονώχος ἐπλανώμην
μὲ τὴν Ἀβεσσαλώμιον κί ἰβένίνῳ μου κόμπην,
βλέπω καὶ τὸν Σιμπουλον ἴσταν Φαραὼ τὸν τύπον...
Ἐδῶ κί ἐσύ, τοῦ ἰρώναξα, ἴσταν γῆν τῶν Αἰθίοπων;

Τὸν ἄνδρα τὸν κυνοφιλῆ τὸν ἐβλεπα δρομαῖον
τὸ κράτος νὰ διέρχεται τῶν πάλαι Πτολεμαίων,

κί ὅπως ἐγὼ διέτρεχε τὴν ἔρημον τὴν γῆν
κί ἐπρονολεῖαι τῶν Ρωμαίων τὴν περιουλογίαν,
κί ἔλεγε μεγαλόστομος κί εἰς πλήθῃ Βιδουίνων
τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ κράτους τῶν Ἑλλήνων.
Ἄλλ' ἡ φωνὴ τοῦ κήρυκος, τοῦ πανταχοῦ παρόντος,
ἦτο φωνὴ, βρε Περικλῆ, ἴσταν ἔρημον βρωτώνος.

Ἐσίμωσα καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦ κράτους νὰ μοῦ πῆ
τὴν τῶση προκοπῆ,
καὶ δὸς του καὶ μ' ἐρούσκονο με τοῦτο καὶ μ' ἐκίνο
καὶ μοῦπε κάμπος σαφά,
καὶ τοῦπα μὲς στ' αὐτὴ κρυφά:
«μῆπως κί ἴμεν, Ἄνεργυρε, με πέρνεις Μπεδουῖνο ;»

Ἐλογόφερνα πολὺ
για τῶν Ἀθῶν τοὺς κούκουσ,
κί εἶδα τὸν Μιχμὴ Ἄλλῃ,
πούσφαζε τοὺς Μαμμελούουσ.

Μὲς ἴσταν βαμβακοφυτεῖαι ἐκπλωνόμενα βαρεῖα,
κί εἶδα καὶ τὸν Ἰμπραήμην,
πούσγαλε μεγάλη φάμη,
σὺν τὸν ἔστειλαν μὲ ἴμενα νὰ κτυπήσῃ τὸν Μωρηᾶ.

Καββαλάρη τὸν θαυμαζῶ,
καββαλάρης με κυττά,
μὲ καθόλου δὲν τρομάζω
καὶ τοῦ λέγω δυνατὰ:

«Ὅσοι μὲς ἴσταν Ἰμπραήμην καὶ σ' ἐκίνο τὸν πατέρα,
καὶ δὸς φάσκελα τοῦ δίνου καὶ πηγαινῶ παραπέρα.»

Ἄδελφέ μου Περικλῆ, ποῦ νὰ σ' εἶχα νὰ με δῆξῃ..
παρ' ὀλίγον νὰ γενῶ καὶ Σείχης καὶ Μαγδῆς.
Καθημένος σὺν Δερβίσιος ἴσταν καμῆλας τὴν καμπούρα
ἐλιγα πρὸς τοὺς Σείχας πῶς τὸν κόψμας κομπούρα,
κί ἔνα πλήθος ἀπὸ μούγιας, ποῦ δὲν εἶχε τελεωμῶ,
μὲς ἴσταν μάτια μου πεσοῦσε, ἴσταν ρουθουῖνα, ἴσταν λαϊμῶ,
καὶ δὲν ἔπαυα μ' ἐκίνο λυσσῶδως νὰ πολεμῶ.

Μὲς ξερούγαυ ἀπὸ ἴμενα καὶ πηγαινῶ ἴσταν καμῆλα,
μὲ πετούσανε καὶ πάλι ἴσταν προσοπῶν μου τὰ μῆλα,
μὲ ξαναφύραυαν σὲ ἴγχο καὶ κολλούσανε ξανά
ἴσταν μεγάλης μου καμῆλας τὰ γδακμένα ποινά.

Ζήτησα τῆς Κλεοπάτρας τὸν γνωστὸ τὸν ὀβελίσκο,
μὲ καὶ τοῦτον δὲν τὸν ἔβρισκα,
ἀνεδίψασα τὰ τῶσα μεγαλεῖα τῶν αἰώνων,
Ζήτησα καὶ τῆς γελᾶδες τῆς παχειᾶς τῶν Φαρωνῶν,
κί ἴσταν μοῦπαν μ' ἔνα στόμα: «σὺρε σὺρε στὴν Ἑλλάδα,
κί ἐκεῖ πέρα θάβρης μόνο μίαν ἀστεριεῦτη γελᾶδα,
ποῦ τὸ γάλα τῆς ποτῆ μὲς σιγμῆ δὲν ἴσταν στέφει,
καὶ χαρὰ ἴσταν νηστικῶ, ποῦ ἴσταν δρᾶσι τῆς πιστοῦτῆ.»

Ἐκανα καὶ προσφωνήσιος, ὅπως λέν, ἐκ τοῦ προῦρου,
κί ἔτρεμα μὴ μ' ἀγκαλιᾶσῶν τῶν Ἀράπιδων τὰ μπρόστα...
τί περιφῆρα κί ἐκίνα τὰ γαϊδοῦρα τοῦ Καῖρου!
ἔλεγα κί ἴδω κἀνένα νὰ σὰς ἔφερνα γὰ ράτσα,
πλὴν ἐνόμισα πῶς τοῦτο θάνατι ἴσταν δάρον περὶ τὸν
μῶλις ἦλθε μὲς ἴσταν νοῦ μου τὸ πασιγνώστον ριπτόν :

«ὦχ! Ἀθήνα, πρώτη χώρα,
τί γαιδάρους τρέφεις τώρα!»

Ἔβλεπα τῆς Νταχαμπίας μὲ τὸν Νίκο Μαυρουδῆ,
ποῦναί μεις 'στὸ Κονσολάτο, μὰ δὲν ἔξερες τί παιδί.
Τουπρέπει νὰ γίνη Πρέσβης, ἀν' ῥωτούσανε κι' ἐμένα...
ποῦ νὰ σ' εἶχα, Περικλέτο, νὰ περνεῖς χαριτωμένα,
καὶ μπανάνας κι' ἀνανάδες καὶ κουριάδες νὰ μοῦ τρέψι!...
ὁμως μούπε κι' ὁ Βούλας, εἰς τὸ Κάϊρο γιὰ τρέψι,
πὼς σπουδαῖο παπαγάλο
θὰ μοῦ στείλῃ δίγως ἄλλο.
Κι' ἀν' ἀλήθεια μοῦ τὸν στείλῃ, θὰ τοῦ μάθω σὰν νεράκι
τοὺς θεσμούς τοῦ Θεωφωράκη.

Π.—Εἶδες Ἀράπη, Φασουλή;

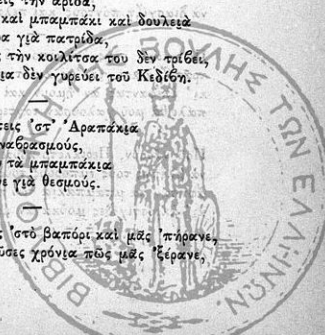
Φ.— Καὶ δὲν ἀκούς, βρὶ χάχα
ποῦ τόσαις ὥραις σοῦ μιλῶ γι' Ἀράπηδες μονάχα;
Κι' εἶδα πολὺν Ἑλληνισμὸν
γεμάτον πατριωτισμὸν,
σκιρτώντα κι' ἀμκαϊότατον,
λαμπρὸν, Ἑλληνικότατον.

Καὶ τὸν εἶδα, Περικλέτο, μὲ τὸν πόθον τῆς μητέρας
νὰ δροσιζεῖται 'στὴν ἴσκιε τῆς γαλαζῆς τῆς παντέρρας,
κι' ἀληθῆς νὰ δρέπῃ νίκας ρομαλεῖος, συμπαγῆς,
καὶ 'δικό του κράτος νάχη μὲς 'στὸ κράτος ξένης γῆς,
ποῦ τὴν Αἴγυπτο νομίζεις πὼς τὴν 'χάρισαν σ' ἐμάς,
καὶ πὼς ἔπες καὶ τούτῃ 'στὸν Ρομηγὸν σὰν λουκουμάς.

Ἐκεῖ πέρα, Περικλέτο, λησμονεῖς τὴν ταμπελιά,
δὲν ἀπλόνεις τὴν ἀρίδα,
εἶκε πέρα πάντα δράσις καὶ μπαμπάκι καὶ δουλειὰ
μὲ λαχτάρα γιὰ πατρίδα,
καὶ κανένας ξαπλωμένος τὴν κοιτῆσα τοῦ δὲν τρέψι,
μῆτε θέσις καὶ ρουσεῖτια δὲν γυροῦει τοῦ Κεδιῆ.

Μῆτε βλέπεις 'στ' Ἀραπακία
ἐκλογὸν ἀναβρασμούς,
περνοῦν τὰ μπαμπάκια
καὶ δὲν λύνει γιὰ θεσμούς.

Ἦλθαν μὲς 'στὸ βαπόρι καὶ μὰς 'πῆσαν,
ὅπου θαρροῦσε χρόνια πὼς μὰς 'έβρανε,

μπαμπάκια για τὸ διάβα μας ἔσιπραν,
καί 'στὸ Σινδογοῖτο μᾶς ἔσιπραν.

Εἶδα κι' ἐπισημητίτεια πολλὰ,
ἤλθανε κι' Ἀραπάδες μὲ τσοκίματα,
κι' ἀνέκραξε πρὸς ὅλας τὰς φυλάς :
«Σὲς φέρνω τῆς Ἀθῆνας χαιρετίσματα.»

Μετὰ γλωσσῶν μ' εἰδήθησαν ποικίλων,
'σφράνωσαν κι' ἱμένα καὶ τὸ ταῖρι μου,
ἔδωσαν εἰς τὴν δίψαν μου τὸν Νεῖλον
κι' ἓνα ζαχαροκάκλιο «στὸ χέρι μου.

Φελλῶχοι μ' ἐτριγύριζαν πολλοὶ
ν' ἀρπάξουν τὸν τσιγάρον μου τῆς γόπαις,
καμάρη δυνατὸ κι' ἡ Φαουλὴ,
λὶς κι' ἦταν Αἰγυπτία Βασιλότεια.

'Αλθρινὰ τὸν ὄρα μου τὸ κράτησα
'στοὺς μορφασμούς, 'στοὺς λόγους, 'στὰ κινήματα,
καὶ μὲν μὲς 'στὴ Μπόρσα τῶν ἐπάτησα
κι' ἀνέβηκαν μπαμπάκια καὶ γεννήματα.

'Ἦλθαν κι' ἀπεσταλμένοι τοῦ Μαχδῆ
κι' ὀλημερὶ δὴν 'παύσαι με τρήματα,
ἦλθε κι' ὁ Λόρδος Κρόμμει νὰ μὲ 'δῆ
κι' εἶπα 'στὸν θυρωρὸ πὸς δὴν τὸν δέχομαι.

'Ανέθηκε πρὸς χάριν μου κι' ἡ ράντα,
μὲ τοὺς λιράτους ἔξωσα τὴν ψάρα μου,
πλὴν ἦλθε κι' ὁ Κεδίθης 'στὴ λοκάντα
καὶ τούπαν πὸς δὴν 'έρισκομαι 'στὴν ὥρα μου.

Τμαῖς καὶ μεγαλεῖα περισσά,
μ' ἔλιγανε τὸ κτύπημα τῆς λίρας,
καὶ στέφανα 'φορέσανε χρυσά
'στὸν δόλιο τροβαδοῦρο τῆς μπακιρίας.

Φασκέλωσα τὴν λίραν καὶ τοὺς στίχους,
ποῦ νῆσουν, Περικλέτο πατριώτα,
τὴν μουσικὴν ν' ἀκούης καὶ τοὺς ἤχους
τῆς λίρας, ὅπου γράφεται μὲ γιῶτα.

'Εσάστισε τὸ σύμπαν, κουνεὲ,
κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις ἐξεπλάγη
σὰν εἶδε τὸν Ρωμῆο τοῦ καφρενέ
νὰ διασχίρῃ πόντους καὶ πέλαγη.

Πῶς κάνει τοὺς ἀνθρώπους ὁ παλῆκακρος!...
τραπέζια καὶ γιὰ 'μὲ καὶ τὴν κορὰ μου,
κι' ἔλιφαντας ἂν ἦσουν καὶ ρινόκερος
παλὶ θὰ μοῦ χαλοῦσαν τάντερα μου.

Ποῦ νῆσουν, Περικλέτο κουρελῆ,
νὰ βλέπης τοὺς ἐμπόρους τοὺς ἡσυχουσι!...
ἄφρασαν τὰ μπαμπάκια τῶν πολλοῖ
κι' ἀρσοστιγίδες μούκαναν καὶ στίχους.

Τὶ γὰρ μας κι' εὐτυχία!...

μὲσα εἰς Σινδογοῖτα
συγκατοίκισα μὲ Λόρδους, ποῦ βαστοῦν τὸ σοβαρὸ,
κι' ἦταν κι' ὁ Λόρδος Σείλι, γιῶς τοῦ Σώλσθουρι θαρρῶ.

Τὰ γκαρσόνια γιὰ προστύχους μᾶς ἐπῆραν πρῶτα πρῶτα
καὶ μᾶς ἔστρεψαν τὸ νότα.
Τότε μ' ἐπίσπεσε 'στ' ἀλήθεια τὸ Ρωμῆικο μπουρὶ
κι' ἡ κυρία Φαουλὴνα τὰ μεταξωτὰ φορεῖ.

Μὰ κι' ἐγὼ, βρὶ Μακαλούκο,
βγαίω τὸ παλὸ σουρτοῦκο,
κι' ἀπὸ μὲς 'ἀπ' τὸ σενοῦμι μὲς 'στὸν τόσο μου θυμὸ
πέρνω τὸ παράσημό μου καὶ 'στὸ στήθος τὸ κρεμῶ,
καὶ κυττάω σὰν ἱππότης τὸν καλὸ σου Σωλσθουρὶ
καὶ ρουσκῶνα σὰν παγῶνι καὶ τοῦ κἄνω τὸ βαρὺ,
καὶ 'εσπίτ' Ἰγγλῆς; τοῦ φωνάζω, καὶ μὲ βλέπει κι' ἄπορεῖ.

'Ἐβλεπαν τὰς ἐπισκέψεις, τὰ διάφορα μπιλίστα,
τὰ 'δικὰ μου τὰ στεφάνια, τῆς κυρίας τὰ μπουκέτα,
κι' ἔρωτοσε γιὰ τοὺς δρόμους τοῦτος, πὸτ' ἔκεινος :
'ετᾶχα νῆνα πριμαντόνα; ετᾶχα νῆνα θεατρίνος;»

Νὰ μπαζίσια κάθε τόσο, Περικλέτο μου ψωριτῆ,
ριζιλιώκαμε τοὺς Λόρδους καὶ τοὺς 'μπήκαμε 'στὴ μύτη,
γιὰ νὰ δοῦν οἱ ξένοι Λόρδοι καὶ νὰ μάθουν μὲ φορὰ
πὸς σκορπίζουν οἱ Μυλλόρδοι τῆς Ἀθῆνας τὸν παρὰ.

Σὰν Αἰγυπτίους Κισσωτῶς εἰς τὴν γῆν τῶν σκορποφᾶγων
ἔσπευδα παντοῦ ταχύς,
κι' εἶδα γάμους εὐτυχεῖς
'στῶν Μπεινάκιδων τὰ σπῆττα καὶ 'στὰ σπῆττα τῶν Σαλ-
|βάγων.

Μὰ τί γάμους ἦταν τοῦτος, Περικλέτο μου ζαγάρι...
σὲ σωρούς τριανταφύλλων ἑπατοῦσε τὸ ζευγάρι,
κι' Ἠσαῖα χόρευε
κι' ὅλο ρόδα σορεῖς
γιὰ τῆς νόφης τῆς πανόρρας τὴν λευκὴ τὴν ὀμορφιά,
ποῦναι σὰν τὴ ζωγραφιά.

Μὰ καὶ τᾶξιο παλληκάρι,
τὸν γαμπρὸ γλυκοτραγοῦδα,
τῶν γονεῖν του κακάρι,
μὲ ψυχὴ σὰν πεταλούδα.

Δὲς του κι' ἔστρεψαν ἀμῆμα
μὲ βελουδά καὶ μεταξία,
κι' ἐμοιραστῆκαν καὶ λίραις γιὰ τοὺς γάμους Ἀγγλικαῖς,
κρέμα ποῦ καὶ σὺ δὴν ἦσουν γιὰ νὰ πάρης μερικαῖς.

Καὶ χάριν τούτων τῶν βλαστῶν περιτῆμένων οἴκων
ἔσμιξα κρῖνους Ἀθῆνων μὲ φύλλα τῶν φοινίκων,
κι' εὐχῆθην τὸν ἡμίαντον ἀνθοστερῆ καὶ ρόδιον
κι' εἰρηκῶν κι' ἀνώδωνον,
κι' ἐπῆγα κάλιν, Περικλῆ, κι' ἐράμβασα 'στὸν Νεῖλον...
τὸ τέλος κι' ἡ συνεχία 'στὸ προεγίει μας φύλλον.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῆο μας, παρλαπῆπα πατριώτου,
ἄριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.